

Dastan is pleased to announce the opening of Pouya Afshar's solo exhibition titled "Mourn Baby Mourn" at Dastan's Basement. The exhibition will be open for public viewing from July 28 through August 11, 2017. This is Pouya Afshar's first solo exhibition at Dastan. Pouya Afshar has exhibited his work as an animator and visual artist throughout Los Angeles and United States at renowned locations such as Harold M. Williams Auditorium at the Getty Center, Bovard Auditorium at University of Southern California, Royce Hall at University of California Los Angeles (UCLA), Los Angeles County Museum of Art (LACMA), Santa Monica Art Studios, 18th Street Art Center, and numerous galleries and art fairs around the world.

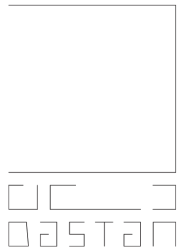
Pouya Afshar (b. 1984, Tehran, Iran) immigrated to the United States in 2000. Afshar's meticulous draftsmanship combined with his cinematic training enables him to create culturally engaged images and place them into larger narratives replete with details from his own life and socio-political events happening around him. In addition to his work as an artist, he is an alumnus from the California Institute of Arts Character Animation department and is a graduate of University of California Los Angeles Graduate Department of Film and Television focusing in Animation and Digital Media. Pouya has presented his research at Stanford University, Harvard University, University of Southern California, School of Museum of Fine Arts Boston, and Residency Unlimited NY. He is also the recipient of a Creative Economy Grant in the state of Massachusetts. Pouya is the creator, character designer and producer of the animated series 'Rostam in Wonderland' and the co-creator of IPA2PA comics. He is currently an assistant professor of Art and Design at University of Massachusetts, Lowell.

Pouya Afshar's latest multimedia project 'Mourn Baby Mourn', consisting of drawings, paintings, prints, videos and video-installations, examines mourning from a personal/historical perspective in relation to the tradition of Persian and Muslim Shiite mourning rituals known as "Ta'zieh". 'Mourn Baby Mourn' will conclude at LACMA with a commissioned site-specific installation in Spring 2018.

The artist states: "Mourn Baby Mourn' revolves around mourning rituals and cathartic approaches through Art and the historic elements that generate these traditions in Theatre. This series is a multimedia project that explores mourning in a personal and historical level. The series dwells on the theatrical aspects of Ta'zieh in a non-linear format before transforming into animation and video projections as memories and dreams of the artist. This project also aims to create dialogue on how one can recover from a loved one's death and why community creates a platform to do so through video performance and condolence theatre."

Pouya Afshar continues: "Having to deal with the loss of a mentor recently, I have begun to explore sentimental relations to mourning habits and rituals. This experience has caused me to reflect upon my understanding of the reasons behind mourning rituals —to examine why theatre becomes a vehicle for individuals to move as a mass towards calm, hiding behind their role, whether on stage as actors/actresses or as the audience."

"In this project, the process of creation is as equally substantial to me as the product itself and my interests often lay roots in how I aim to conclude but end up elsewhere. How I, as a mentee, am advised by my environment and his/her story. How I change in shape, texture, and effectiveness during the completion of a project is an integral emphasis in developing 'Mourn Baby Mourn'."

دستان برگزاری نمایشگاه انفرادی پویا افشار با عنوان «سوگیاد» در زیرزمین دستان را اعلام می‌کند. این نمایشگاه در روز ششم مردادماه ۱۳۹۶ افتتاح و تا بیستم این ماه ادامه خواهد داشت. این اولین نمایشگاه انفرادی آثار پویا افشار در دستان است. آثار تجسمی و انیمیشن این هنرمند پیش از این در فضاهای متعددی در لس‌آنجلس و دیگر بخش‌های ایالات متحده هم‌چون سالن نمایش هرولد ام. ویلیامز در مرکز گتی، سالن نمایش بوارد در دانشگاه کالیفرنیا جنوبی، سالن روپس در دانشگاه کالیفرنیا لس‌آنجلس، موزه هنر لس‌آنجلس، استودیوهای هنری سانتا مونیکا، مرکز هنری خیابان هجدهم، و گالری‌ها و آرت‌فرهای پرشمار در سراسر جهان به‌نمایش درآمده‌اند.

پویا افشار (م. ۱۳۶۳، تهران) در سال ۱۳۷۹ به آمریکا مهاجرت کرد. قدرت اجرای بالا و پیش‌زمینه‌ی این هنرمند در هنر سینما باعث شده تا تصاویرش به‌آسانی در بستر فرهنگ جا داشته باشند و در عین حال بتوانند در یک گفتمان بزرگ‌تر، با جزئیاتی از زندگی شخصی او و رخدادهای اجتماعی-سیاسی اطرافش، معنا یابند. او در کنار کارش در هنر تجسمی، دانش‌آموخته‌ی دیپارتمان کاراکتر انیمیشن مؤسسه‌ی هنر لس‌آنجلس، و رشته‌ی فیلم و تلویزیون (با‌گرایش انیمیشن و رسانه‌های دیجیتال) دانشگاه کالیفرنیا لس‌آنجلس است. پویا افشار پژوهش‌های خود را در مراکزی هم‌چون دانشگاه استنفورد، دانشگاه هاروارد، دانشگاه کالیفرنیا جنوبی، مدرسه‌ی هنرهای زیبای بوستون، و رزیدنسی‌آنلیمیتد (نیویورک) ارائه کرده است. او برنده‌ی گرنت کریتیواکونومی از ایالت ماساچوست است. پویا افشار سازنده، طراح کاراکتر، و تهیه‌کننده‌ی سریال انیمیشن «رستم در سرزمین عجایب» و یکی از سازندگان مجموعه‌ی کمیک‌ستریپ «یک‌پادوپا» است. او در حال حاضر استادیار هنر و طراحی در دانشگاه ماساچوست در لوول است.

جدیدترین پروژه‌ی چندرسانه‌ای پویا افشار، «سوگیاد»، که شامل طراحی، نقاشی، چاپ، ویدئو و ویدئواینستالیشن است، سوگواری را از منظری شخصی/تاریخی و نسبت به سنت‌های ایرانی و شیعه‌ی سوگواری و به‌خصوص «تعزیه» بررسی می‌کند. «سوگیاد» پروژه‌ای بلندمدت است که در نهایت با یک چیدمان فضا‌محور به‌سفرش موزه‌ی هنر لس‌آنجلس در بهار ۱۳۹۷ سرانجام خواهد یافت.

هنرمند درباره‌ی این مجموعه می‌گوید: «سوگیاد بر اساس مراسم سوگواری و رویکردهای کاتارتیک از منظر هنر و عناصر تاریخی‌ای که این سنت‌ها را از طریق تیاتر می‌سازند، شکل می‌گیرد. این مجموعه یک پروژه‌ی چندرسانه‌ای است که سوگواری را در دو بعد شخصی و تاریخی می‌کاود. مجموعه بر اساس وجوه تیاتری تعزیه به‌شکلی غیرخطی تعریف می‌شود و به‌تدریج به انیمیشن و ویدئوپروچکشن‌هایی به‌عنوان خاطرات و خواب‌های هنرمند تغییر می‌کند. این پروژه هم‌چنین تلاش می‌کند تا از طریق ویدئوپرفرمنس و تیاتر هم‌دردی، گفتمانی درباره‌ی این‌که چه‌طور می‌توانیم از پس ضایعه‌ی مرگ یک عزیز برآیم به‌وجود آورد و بپرسد که چرا جامعه سازوکاری برای این‌کار می‌سازد.»

پویا افشار در ادامه می‌گوید: «به‌تازگی مجبور شدم با مرگ آموزگارم کنار بیایم. همین مسئله باعث شد تا به پژوهش در ارتباطات حسی در مراسم و عادات سوگواری علاقه‌مند شوم. این تجربه‌ها باعث شده تا تلاش کنم درکم از دلایل پشت آیین‌های سوگواری را نمایش دهم. این کار بررسی‌ای درباره‌ی این است که چگونه تیاتر وسیله‌ای برای اشخاص برای گردهم‌آمدن و حرکت دسته‌جمعی به آسایش و پنهان‌شدن پشت نقش‌شان می‌شود، چه روی صحنه به‌عنوان بازیگر و چه به‌عنوان مخاطب.»

«در این پروژه، فرآیند تولید برایم همان‌قدر مهم است که محصول نهایی، و علاقه‌هایم ریشه در هدف پایانی دارند، اما در جای دیگری خود را نمایان می‌کنند—این‌که چه‌طور من به‌عنوان یک دانش‌آموز، از طرف محیط اطرافم و داستان او (آموزگارم) راهنمایی می‌شوم. این‌که چگونه در طول انجام یک پروژه، شکل، بافت و توانایی اثرگذاری عوض می‌کنم، یکی از نکته‌های موردتأکید در شکل‌گیری سوگیاد بوده است.»

او در خوانشی حسی می‌گوید: «منظور از به‌هم‌تاباندن این تصاویر، تنها مرثیه‌سرایی نیست... هدف پالیدن خاطرات است در پی تصویری آشنا، بوی عزیزی را به‌یادآوردن، تصویری را به‌اختیار سلیقه در ذهن بازآفرینی‌کردن، لفظی را به نظم زمزمه‌کردن، سر انگشت را با بافتی آشنا آشتی‌دادن... منظور، نرسیدن از ترس است، حس‌کردن بی‌حسی... متولدشدن در موجودی میرا... از پیلهی ناسوتی دل‌کندن... در خواب با رفته رفتن، و با او بازآمدن است. سوگیاد، کندوکاوی است شخصی در رسوم سوگواری، همراه با برداشتی هذیان‌گونه از تعزیه که در عمل التیام‌بخش درد دلتنگی است برای خود هنرمند.»